

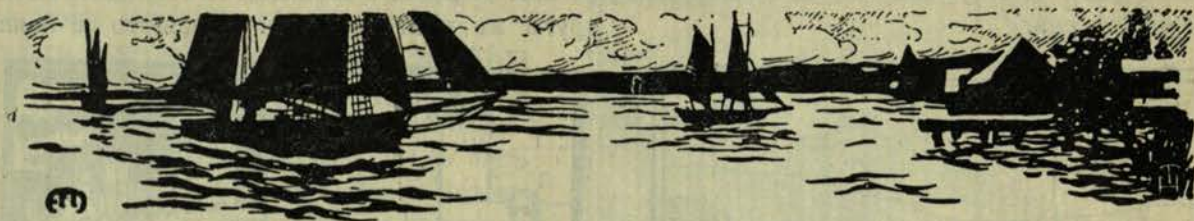
на брѣга, гдѣто била спрѣла лодката. Мълчаливо тѣ гледали мртвото блѣдно лице на нещастната княгиня, безъ да смѣятъ да продуматъ дума. Свити биле сърцата на всички отъ нещастната сждба на злочестата княгиня.

Ето че приближилъ и Ланчело. Той се спрѣлъ надъ нея и се замислилъ. Всѣкакви мисли прѣминали прѣзъ ума му. Най сетнѣ той нарушилъ зловещото мълчание, което притискало всички, и тихо, като] на себе си,

продумалъ: „Злочеста княгиня! Какво спокойно и мило лице! Нека Всемогщиятъ дари миръ на многострадалната ѝ душа!“

Тѣй загинала Дамата отъ Шалотъ, и до день днешенъ никой не знае, нито коя е била тя, нито кой я е затворилъ въ сивия замѣкъ на усмотения островъ. Но всички сж съгласни, че никога не се е виждало тѣй прѣлестно лице, озарено съ такава невинность и такава доброта.

Отъ английски — прѣведе: Д. Маровъ.

ПИСМОТО ДО КРАЛИЦАТА

(Изъ „Историята на двѣ лондонски дѣца“ — отъ Р. Д. — за дѣца и юноши).

Двѣ дѣца току що бѣха изгубили родителитѣ си. Останали самички и безпомощни, тѣ се опитватъ да се прѣхранватъ чрѣзъ своя трудъ, работейки въ единъ отъ най-мизернитѣ лондонски квартали. Ала, въпрѣки мжжеството на по-голямкото, Фроги, тѣ страдатъ отъ гладъ и студъ.

Послѣднитѣ имъ надежди вече бѣха изчезнали. Съ потънала въ скръбъ душа и нѣмайки нищичко да турятъ въ устата си, двѣтѣ братчета се готвятъ да си легнатъ гладни. Тѣ живѣятъ въ една мансарда (малка таванска стаичка).

„Нѣма никой, който да ни помогне... пое Фроги; ние нѣмаме приятели. Можемъ да умремъ тукъ отъ гладъ, какво имъ струва това на чуждитѣ хора?...“

— Видѣ ли кралицата? ¹⁾ попита Бенни.

— О-о! да, рече Фроги, и принцесата видѣхъ, и лакеитѣ съ червентѣ дрехи!... Всичко видѣхъ!

— Какъ изглежда кралицата, кажи?

— Изглежда като добра госпожа, която личеше си, бѣ довольна дѣто ни вижда... А да видишъ какъ я поздравлявахъ весело съ викове: „Хипъ! Хипъ! Ура!“

— Носѣше ли корона на главата си? попита Бенни.

— Не! Носѣше черна шапка, както носятъ госпожитѣ въ недѣля, отговори Фроги.

Ахъ! Тя изглежда добра, увѣрявамъ те. Изглеждаше ми нѣщо като баба, която не би била твърдѣ горда да мисли за такива дребни

¹⁾ Името на автора не е извѣстно.